

IES MURALLA ROMANA: “ENREDANDO CO GALEGO”

O AMOR IMPOSIBLE

O día que te vin

Ameite e non o comprendín,

Mais o que por ti sentín,

O meu corazón

Rápido palpitou.

Inmediatamente comprendín que

Moito te amaría

Pero ti non me

Ollabas coma eu a ti,

Silenciosamente

Iniciei a conversa contigo,

Basicamente poderías ser o meu futuro ,

Lonxe ou non da realidade,

Eu irei por ti!

Duarte Díaz González 3ºESO A

AQUELA ESCURA NOITE

Aquela fría noite de inverno,
Que tantos segredos gardaba,
Uniu a dous namorados
E só cunha mirada,
Longa e intensa, chea dun gran
Amor fugaz.

Esa doce mirada, co
Sorriso desasosegado,
Cun gran segredo oculto
Un pouco difícil de descifrar, que
Rara vez o conseguiran
A súa mente non o permitía.

Ninguén poderá descifrar
O que eu descifrei,
Intensamente o axudei,
Todo lle dei
E moito o amei.

Laura García Castro 3º ESO-A

A PAPOULA

Bolboretas buscan flores,
as abelliñas o pole,
pobre papoula do meu xardín
que non quere que a amolen.

Chorar choraba a pobriña
mais ninguén quería recollela,
xa estaban tristes as súas raíces
e as súas flores na primavera.

Carla Gómez Rodríguez 3º

A

AMIZADE

A túa compañía,
Moi importante é para min.
Imposíbel sería estar sen ela.
Zafiro azul, cor do mar.
Azul, cor da lealdade.
Desta cor tamén é a nosa amizade.
Estarei contigo ata o máis lonxe dos mares.

Nerea González Iglesias

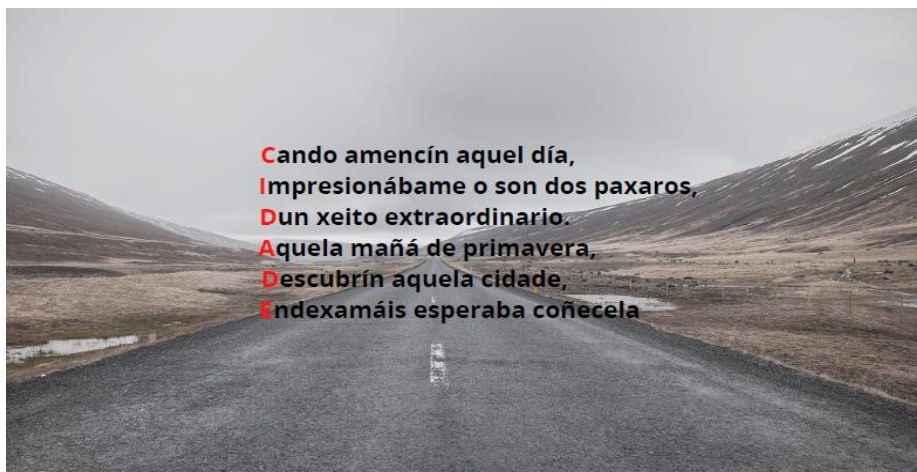
3º ESO A

CHUVIAS DO PASADO

Cantamos, bailamos
corremos, saltamos.
Cheguei a estar namorada
un decembro baixo a chuvia,
nunca o esqueceréi.
Todo o tempo que pasamos,
Todas as veces que chorei.

Xa non podo lembrar
aquelas chuvias do pasado.
Tantos días eu estiven
baixo ese sol mollado.
Un decembro baixo a chuvia,
nunca o esqueceréi.
Todo o tempo que pasamos,
Toda as veces que chorei.

Sara Pico López 3º A ESO

Cando amencín aquel día,
Impresionábame o son dos paxaros,
Dun xeito extraordinario.
Aquela mañá de primavera,
Descubrín aquela cidade,
E ndexamáis esperaba coñecela

Celia Rodríguez 3º ESO-A

Oda á natureza

Natureza fermosa,
dona do meu corazón,
non morras, non morras
producírasme moita dor.

Anhelo os teus montes
ansío os teus vales
e as túas ferverzas
amo as túas fermosas paisaxes.

O Sol brilla para ti,
nos teus bosques e ríos.
faiche cóxegas sen fin,
sodes coma dous cativos.

Quérote
ás veces sen demostrarcho,
necesítote
e non me decato.

Os teus vizosos peitos
nun alborecer limpo
alimentarán os nosos degoiros
no teu xacer materno

Alexandre Fraga Sal 4º

ESO A

“LINGUA PROLETARIA DO MEU POBO, EU FÁLOA PORQUE SI,.....”
Celso Emilio Ferreira

Dende que son moi pequena permanece unha lembranza na miña memoria. Un día, estando no parque unha amiga miña e mais eu, falando, xogando, pintando... atopámonos ó carón dunhas mulleres que estaban a falar en lingua galega, perfecto, pensamos. Pero o que fixo que este recordo non se me esquecera, a día de hoxe, foi pola seguinte razón: cando os seus propios fillos ou outras nais do parque se lles achegaban, a súa única forma de comunicación era en castelán. Foi o que ocorreu inmediatamente despois, o que tanto nos sorprendeu: de súpeto, oín unha voceciña ó meu carón falándome moi baixiño, que me dicía “estou soñando ou as mulleres que se atopan no banco preto de nós empregan o galego só para falaren entre elas?” A miña cara de estupefacción ó oír isto, era a mesma cá da miña amiga. Non dábamos creto de semellante parvada. Non entendíamos por que cambiaban de idioma dependendo de con quen estivesen a falar.

Chegamos á nosa casa igual de desconcertadas, polo que contamos o feito. E quedamos aínda máis abraiadas cando os nosos pais apoiaban a forma de actuar daquelas mulleres, usando como defensa a idea de que o galego só serve en Galiza, e non no exterior e que por iso a consideran unha lingua de menor rango, relacionándoa a determinadas clases económicas e sociais máis baixas. Por moito que nos dixeron, non compartimos esa visión. Fáisenos imposible renegar da nosa lingua de orixe desta maneira. É parte da nosa historia, é parte de nós.... e nós, somos parte dela.

Carla Bouza López 3 ° A

Hai moitos anos.....pero non tantos.

Hai moitos anos, nunha época moi afastada, existía un pequeno poboado ao norte de Escocia, no que os seus habitantes vivían illados do resto do mundo. Todo era paz e tranquilidade ata que un día, a mediados da primavera, empezaron a producirse ataques ao gando e saqueos aos campos de cultivo. Unha vez desaparecían varias cabras e ovellas. Outra, todo o millo e o trigo. Ante esta situación, non lle quedou máis remedio ao gobernador de empezar unha minuciosa investigación. A primeira pista foron unhas pisadas xigantes que se dirixían cara ao bosque sombrío, que rodeaba a vila. Nel atoparon árbores caídas e restos óseos de animais salvaxes.

Outra cousa preocupante para a autoridade foi a desaparición das bolboretas multicores de oito ás. Especie única do lugar que se ocupaba de polinizar as colleitas dos campesiños.

Debido a todo isto, o alcalde reuniuse con representantes dos agricultores e campesiños. Quería organizar batidas para adentrarse no bosque. A primeira, seguiu un rastro ao longo dun pequeno arroio de augas cristalinas. Despois de dúas horas, viron de lonxe, e entre matogueiras, un buraco enorme moi moi escuro. Parecía a boca dunha cova. Achegáronse lentamente e dela

empezou a saír un cheiro nauseabundo. Tiñan medo pero a trágica situación que estaban a vivir impedíalles dar a volta.

No fondo do buraco empezou a albiscarse unha silueta de máis de tres metros de alto. Era un trasno, un monstro de gran tamaño e enorme forza. Nese momento devoraba unha ovella dun bocado e tiña máis preparadas nas súas mans. Os homes estaban mortos de medo, nunca viran unha criatura así. Non sabían que facer, as súas armas non servían para o que vían.

Estaban preparados para fuxir cando o monstro se levantou e pronunciou un son agudo e penetrante. A presenza deses pequenos seres aterrorizáballe. Saiu disparado da cova deixando aos animais e todas as súas pertenzas. Ninguén o podía crer. Todos permanecían incrédulos.

A partir dese día, na vila, a vida volveu á normalidade. Nunca máis se falou do tema pero todos se preguntaban que pasara.

Reflexión: Os homes, malia o seu pequeno tamaño, representan para outros seres, hábitats e mundos, unha ameaza brutal e violenta.

Alexandre Fraga Sal 4º ESO A